

højt op? Jeg synes, at dette maa blive Genstand for en Mængde Undersøgelser og Overvejelser, og man kunde komme helt bort fra det ved at lade Statskassen bære disse Udgifter alene. Der er ogsaa i den Lov, der blev stadfæstet den 17. Marts dette Aar om Tillægsafgift paa Spiritus, en Bestemmelse om, at hvad der maatte indgaa ud over 6,680,000 Kr., hvilket udgør den almindelige Spiritusafgift i Finansaaret, skal kunne benyttes mod Arbejdsløsheden. Der blev her ialt regnet med et Beløb paa en 15 Millioner, og efter hvad der hidtil er kommet ind, vil der, hvis der ikke foretages særlige Ændringer, kunne være 10 Millioner til Disposition til det nævnte Øjemed. Det var da maaske Overvejelse værd, om ikke Staten under disse Forhold skulde skaane Kommunerne for at yde dette Bidrag. Jeg ser meget vel, at det kaldes Dyrtidshjælp, og at man kan sige, at der maaske er noget fra tidligere Tid, der taler for, at Kommunerne skulde yde et saadant Beløb. Men jeg erindrer om, at Kommunerne, i hvert Fald en Del af dem, er saa anspændte, at de allerede er paa Vej herop for at ville have Hjælp, og maaske kunde man, hvis man mener at maatte lade være at give dem denne Hjælp, i hvert Fald undlade at lægge nye Byrder paa dem.

Det ærede 1ste Medlem for 8de Kred (Dalsgaard) berørte i denne Forbindelse § 9, hvor der af det høje Folketing er indsat en Bestemmelse om, at Københavns og Frederiksberg Kommuner bliver at anse som een Kommune med Hensyn til Fordelingen af disse Beløb. Det er noget, der ikke rigtig kan passe i dette Forhold. En lignende Bestemmelse staar i Arbejdsløshedskasseloven § 10, 2det Stykke, men det er dog i en ganske anden Forbindelse, Bestemmelsen staar her, og dette Spørgsmaal vilde vi derfor ogsaa gerne have Lov til at drøfte med Indenrigsministeren i Udvalg.

Jeg skal altsaa anbefale Lovforslaget til velvillig og hurtigt Fremme. Vi har kun det Ønske under Udvalgs Form at kunne faa drøftet med den højtærede Indenrigsminister de enkelte Spørgsmaal, jeg her har omtalt.

Vejstrup: Efter de udførlige Bemærkninger, som den højtærede Minister har

fremSAT angaaende Lovforslagets Enkeltheder, skal jeg indskrænke mig til nogle ganske almindelige Udtalelser. De Bemærkninger, som er fremsatte af de ærede Medlemmer, som hidtil har haft Ordet, har jo givet Udtryk for fuld Forstaaelse af den Alvor, som præger det her omhandlede Forhold. Arbejdsløsheden er et af det moderne Samfunds sociale Fænomener. Den Centralisering og Specialisering af Arbejdet, som for en meget væsentlig Del har afløst Haandværk og den mindre Industri, har ført til saadanne Tilstande, at man selv under normale Forhold maa beskæftige sig med Arbejdsløshedsproblemet. Men naar dette er Tilfældet, er det saa meget naturligere, at dette Problem i høj Grad maa lægge Beslag paa Opmærksomheden under Forhold som dem, hvorunder vi lever i Øjeblikket. Det tør jo næsten med Sikkerhed forudses, at den nærmeste Fremtid vil forme sig ganske overordentlig mørk for os. Det vil i mange Tilfælde ikke være muligt at skaffe Arbejde, ganske særlig indenfor Industrien. Det er jo ikke saaledes herhjemme, at vi kan lave vore Fabrikker om til Ammunitionsfabrikker, om jeg saa maa sige. Det har været muligt i de krigsførende Lande, og der er sikkert dér gyldne Tider for Ammunitionsindustrien. Hos os vil ganske sikkert adskillige Fabrikker paa Grund af Mangel paa Raastoffer se sig nødte til at standse helt eller delvis, og den umiddelbare Følge deraf er aabenbar for alle. At Forholdene er alvorlige, fremgaar med tilstrækkelig Tydelighed af Bilag 13, som allerede er omtalt af Venstres Ordfører, det ærede 1ste Medlem for 8de Kred (Dalsgaard). De Tal, der findes deri, er tilstrækkelig talende til at overbevise os om, at Forholdene tegner sig ret mørke. Jeg skal ikke citere disse Tal, men vil dog gerne nævne de to sidste, som viser, at der den 21. September 1916 var 2,458 arbejdsløse og Aaret efter paa samme Dato 8,700, med andre Ord 3½ Gang saa mange. Disse Tal afgiver tilstrækkeligt Vidnesbyrd om, hvorledes Forholdet er i Øjeblikket. Vi ønsker jo alle, baade den enkelte og Samfundet, at hjælpe med at skaffe Arbejde. Jeg udtalte i Gaar, og jeg gentager i Dag: lad os skaffe Arbejde i saa stor Udstrækning som overhovedet muligt, ikke først og fremmest af finansielle Hensyn, men fordi det